

Cím: A Város sorozat

A szerző: Szakács Katalin

Intézmény, kar:

Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Kar

Szak, specializáció, évfolyam:

Képi ábrázolás szak, Építészeti síkúveg szakirány, Végzett Hallgatója

Témavezető neve, tudományos fokozata, beosztása:

Kovács Keve János DLA, Docens

Munkámmal az üvegvárosok fénnel való kapcsolatát akartam érzékeltetni. Ha ma azt mondjuk, hogy nagyváros, akkor mindenféleképpen azok a modern városok jutnak az eszünkbe, ahol hatalmas felhőkarcolók vannak, melyek csupa üveg felülettel rendelkeznek. Az üveget, mint transzparens falat kezdték használni. Az új eljárásoknak köszönhetően egyre több művész kezdi használni, a fény esszenciális hatásának különböző megjelenési formáit. A végső alkotás kialakulását számos korábbi szakirányos munka előzte meg, ezeket mind fusing technikával készítettem.

A fusing technika azon alapul, hogy meleg üvegmegmunkálással több üvegből alkotunk egy új üveget. Ez a melegmegmunkálás jelenthet hajlítást és rogyasztást is. Jelen esetben rogyasztást használtam.

Az épületek ritmusából kiindulva alkottam a gyakorlat során különböző üvegeket. Itt kezdtem el kísérletezni az üveg szeletekkel, ezeknek a vastagságával illetve a hasábok alá tett különböző üveg formákkal. Az üvegszálak konstruktív elhelyezésével értem el azt a hatást, amint a felkelő nap sugarai megérintik a várost.

A tervezési folyamat során elhagytam a színeket, csak az üveg átlátszóságára koncentráltam, hogy magában milyen struktúrát hoz létre. Ezeket 45x65-ös méretben készítettem el. Három próbaégetést végeztem, ami közül a végső bizonyult a leoptimálisabbnak, 3 mm-es vastagságú üveggel 740°C-on.

Végső méretnek a 96x56 cm határoztam meg, a kemence korlátaival alkalmazkodva. Az alkotás 5 mm-es alapüvegre került, amire 3 mm-es vastagságú üvegszeletek vannak ráhelyezve.

Abba a problémába ütköztem, hogy ami kisebb méretben jól működött az a nagyban már nem. A terven túl sok volt a nyílt, szabad felület, így kép hangsúlya eltolódott bal oldali irányban. Ezért visszatértem az alapelvhez, a város felülnézetből való megfogalmazásához. Ezekből készítettem letisztult formákat és ezeket helyeztem az üres felületekre. Ugyanakkor adtam hozzá a munkám lelkét, azt a két színt, amittől az alkotás életre kelt. Ez a vörös szín, ami vasoxid formájában végigkísérte az emberiség útját, valamint ennek a színnek a testvérét, a narancssárgát választottam, hogy megtörje az üveg szigorú konstruktivitását, és emészthetőbbé tegye azt a szigorú ritmust, amit az üvegszálak egyhangúsága okoz.